

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 582/06
12.09.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Николе Станојевића, Михаила Рулића и Војимира Цвијовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", чији је пуномоћник БВ адвокат, ради поништаја решења о престанку радног односа и отказа уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Округног суда у Нишу Гж1.830/05 од 18.11.2005. године, у седници већа одржаној 12.9.2006.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Округног суда у Нишу Гж.1.830/05 од 18.11.2005. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Нишу П1.бр.1773/04 од 13.9.2005. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено као незаконито решење директора туженог бр. 268/1 од 15.4.2004. године, којим је тужиоцу престао радни однос, а тужени обавезан да тужиоца врати на рад и призна му сва права из радног односа од дана престанка радног односа па до враћања на рад као и да му накнади парничне трошкове од 36.000,00 динара.

Пресудом Округног суда у Нишу Гж.1.830/05 од 18.11.2005. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је дао одговор на ревизију с предлогом да се иста одбије као неоснована, и поднео је захтев за трошкове ревизијског поступка.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. и члана 491. став 1. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. овог закона, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог, и до доношења оспореног решења обављао је послове погонског књиговође - набављача. Дана 13.4.2004. године, донет је Правилник о изменама и допунама Правилника о систематизацији којим су брисани послови погонског књиговође - набављача, а директор туженог је дана 15.4.2004. године донео решење којим је тужиоцу престао радни однос због тога што је престала потреба за његовим радом јер се приступило организационим променама у предузећу и укинута је радно место на коме је тужилац радио. Тужилац је члан Извршног одбора и секретар синдиката "Независност" од __.2003. године, односно од прве оснивачке скупштине синдиката.

Код тако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиоца, поништили оспорено решење а туженог обавезали да тужиоца реинтегрише у радни однос са свим правима.

Супротно ревизијским наводима о незаконитости оспорене одлуке о престанку потребе за радом тужиоца и престанку његовог радног односа произилази из Конвенције МОР-а бр. 135 о заштити и олакшицама које се пружају представницима радника у предузећу и препоруци број 143 о радничким представницима, раднички представник ужива заштиту од сваког штетног поступка по њих, посебно одпуштања са посла. Поменута Конвенција ратификована је Законом ("Службени лист СФРЈ", бр. 14/82). Ратификацијом, Конвенција постаје саставни део унутрашњег права и има примат над домаћим правом. Поред тога незаконитост отказа тужиоцу као синдикалном представнику произилази и из члана 51. Општег колективног уговора која се у смислу члана 2. примењује на све запослене. Одредба члана 51.

преиспитивана је од стране Уставног суда Србије два пута. Првом одлуком I У.52/99 од 1.7.1999. године ("Службени гласник РС" бр. 53/99), на коју се у ревизији позива тужени, утврђено је да члан 51. није у сагласности са Уставом и Законом. Међутим, новом одлуком Уставног суда ("Службени гласник РС" бр. 12/2000) извршена је исправка раније Одлуке, па је утврђено да је неуставан само део члана 51. Општег колективног уговора који пружа заштиту синдикалним представницима у року од две године по престанку функције. У време проглашења за вишак запослених и отказа уговора о раду, тужилац је био члан Извршног одбора синдиката Независност, па због функције коју је обављао и заштити коју ужива није могао бити проглашен вишком запослених нити добити отказ уговора о раду.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно закључили да је оспорено решење, којим је тужиоцу отказан уговор о раду и престао радни однос, незаконито; па остали наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

На основу члана 150. став 1. у вези члана 161. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одбио захтев тужиоца којим је тражио трошкове давања одговора на ревизију ценећи да ти трошкови нису били потребни за вођење парнице; одлучивши као у ставу другом изреке.

На основу члана 405. став 1. у вези члана 491. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз